

(Wilhelm)

lad os da i Guds navn få det, der er foreslået her.

Om indholdet må jeg sige, at med denne opdeling får ministeren beføjelse til at fastsætte reglerne for, hvornår adoptivforældre kan godkendes. Jeg går ligesom fru Aase Olesen ud fra, at folketinget får et ord at sige herom, ellers er jeg ikke vild med det, for vi er meget skeptiske over for de antydninger, ministeren er kommet med – eller mere end antydninger, det er i virkeligheden ret præcist angivet i bemærkningerne, hvad han agter at bruge beføjelsen til.

Vi er skeptiske over for aldersudvidelsen. Som jeg sagde sidst, vil vi godt gå med til at fjerne 78 års fællesreglen, for den har ikke stor praktisk betydning. Men generelt at sige, at ingen afvises, selv om de er 45 år på tidspunktet for ansøgningen, hvilket meget let bliver til både 48 og 49 år, før den faktiske adoption finder sted, eller over 50 år for begge forældre ved den anden adoption, og at det skulle være en grundregel, man overhovedet ikke behøvede at dispensere fra, finder vi ikke på nogen måde dokumenteret skulle være hensigtsmæssigt, set fra børnenes synspunkt i hvert fald.

At samlivsvarigheden sættes ned til 3 år, er vi også betænkelige ved, især da ministeren siger, at hvis de 3 år støder an mod aldersbetingelsen, altså for dem, der oven i købet er 48–49 år på det tidspunkt, kan kravet om samlivsvarighed skæres helt ned til 1 år, uden at det egentlig er nogen dispensationsregel; det finder vi heller ikke klogt.

Adoption til enlige kan vi i vores samfund synes er nok så rimeligt, men ministeren var selv inde på i januar, at det kan betyde, at de lande, der adopteres fra, ikke længere vil føle sig trygge ved de danske regler. Derfor er det ikke så enkelt at sige, at efter dansk målestok er det o.k.

Den konservative ordfører sagde, at der er gjort et stort forarbejde. Det skal jeg ikke bestride. Jeg har derimod svært ved at se, hvor ministeren har rygdækning for de synspunkter, han er kommet med i dette forslag. De fandtes ikke i debatten i januar. Det er muligt, at CD har skiftet opfattelse. I hvert fald siger fru Birgith Mogensen i dag som sædvanlig det stik modsatte af det velovervejede indlæg, fru Yvonne Herløv Andersen kom med den 25. januar, på så at sige alle punkter. Da var fru Yvonne Herløv Ander-

sen helt anderledes skeptisk over for de ændringer, fru Birgith Mogensen nu oven i købet er lykkelig for på CDs vegne. Der er ikke rygdækning i den debat, vi havde i januar. Jeg kan ikke sige, om der var det på Marienborg; dér var jeg desværre forhindret i at deltage.

Jeg kunne da godt have lyst til at vide – fordi det overhovedet ikke oplyses i bemærkningerne – hvad det er, Amtsrådsforeningen har sagt, hvad det er, Frederiksberg og Københavns kommuner har sagt, hvad det er, Adoption Center og Danadopt har sagt, og hvad det er, adoptionsnævnet har sagt i denne sag. Det må vi i hvert fald have oplyst under udvalgsbehandlingen.

Jeg har et par bemærkninger til, som jeg bliver nødt til at gemme til anden omgang.

Inge Krogh (KrF):

Der er ting i dette lovforslag, kristeligt folkeparti finder meget positive, og der er andre ting, vi synes trænger til præcisering.

Det er udmærket, at undersøgelser skal foregå hos amtets socialcenter, og at godkendelsen sker i statsamtet.

Vi mener, det er en forbedring, at man vil tilstræbe, at undersøgelsen af, om adoptanten er egnet, foregår så hurtigt som muligt, og at man vil søge at lægge en bremse på de ofte meget belastende undersøgelser hos speciallæger og psykologer.

Vi er tilfredse med, at aldersgrænsen er hævet noget. Det har vi flere gange været fortalere for. Vi mener, at mennesker i fyrrerne ofte har fundet en plads i livet og har bedre tid til børnene end de yngre.

Vi ser med nogen bekymring, at justitsministeren taler om 3 års samliv som betingelse for at kunne adoptere. Der står ikke noget om ægteskab. Jeg mener dog at vide, at det er justitsministerens mening, at der skal være tale om ægteskab, når adoptionen foretages. Men jeg ser gerne, at der er et formuleret krav om ægteskab og et formuleret krav om længden af dette ægteskab. Hvornår samlivet begynder, kan vel være meget vanskeligt at definere, og man ved, at ægteskabet, familien, kernefamilien, er det trygge sted for et barn at vokse op.

Spørgsmålet om, hvorvidt enlige skal kunne adoptere, stiller vi os noget tvivlende over for. Det bør absolut kun være i undtagelses-